

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้ ธุรกิจการประกันวินาศภัยของประเทศไทย มีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามภาวะเศรษฐกิจที่กำลังเจริญเติบโต และมีแนวโน้มที่สดใส การประกันอัคคีภัย เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการประกันวินาศภัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินธุรกิจหลายประเภทโดยตรง สร้างหลักประกันให้กับผู้ดำเนินธุรกิจ ตลอดจนประชาชนทั่วไป ไม่ว่าจะเป็นโรงงานอุตสาหกรรม ห้างสรรพสินค้า โรงแรม หรือแม้แต่บ้านเรือนอยู่อาศัย

สาเหตุของความเสียหายอันเนื่องมาจากอัคคีภัยมีมากมายหลายปัจจัย แต่ยังมีได้มีการศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพล ต่อความเสียหายเหล่านี้อย่างเป็นแบบแผน อีกทั้งการคิดพิกัดอัตราเบี้ยประกันอัคคีภัยของประเทศไทยก็นำรูปแบบมาจากต่างประเทศ แล้วนำมาปรับตามอัตราความเสียหาย (Loss Ratio) ประกอบกับดุลยพินิจ และปัจจัยอื่นที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจจะนำมาซึ่งความผิดพลาดในการคิดพิกัดอัตราเบี้ยประกันอัคคีภัย จึงควรที่จะมีการศึกษาค้นคว้า ถึงสาเหตุและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเสียหายนี้ อย่างมีรูปแบบและมีความละเอียดถูกต้องมากขึ้น โดยใช้กระบวนการทางสถิติ ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์แขนงหนึ่งที่มีความเชื่อถือได้ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพิจารณาปรับพิกัดอัตราการรับประกันอัคคีภัยให้มีความเหมาะสมต่อไปได้ รวมถึงการนำผลที่ได้ไปใช้ในการประกอบการตัดสินใจทางด้านอื่นๆ เช่น การพิจารณารับประกันภัย (Underwriting) การปรับเปลี่ยนแผนทางการตลาด เป็นต้น

รายละเอียดของข้อมูล เกี่ยวกับผลการรับประกันอัคคีภัยในกรุงเทพมหานคร ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2537 แสดงไว้ในตารางที่ 1.1

ตารางที่ 1.1 ตารางแสดงผลการรับประกันอสังหาริมทรัพย์ในเขตกรุงเทพมหานคร
ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2537

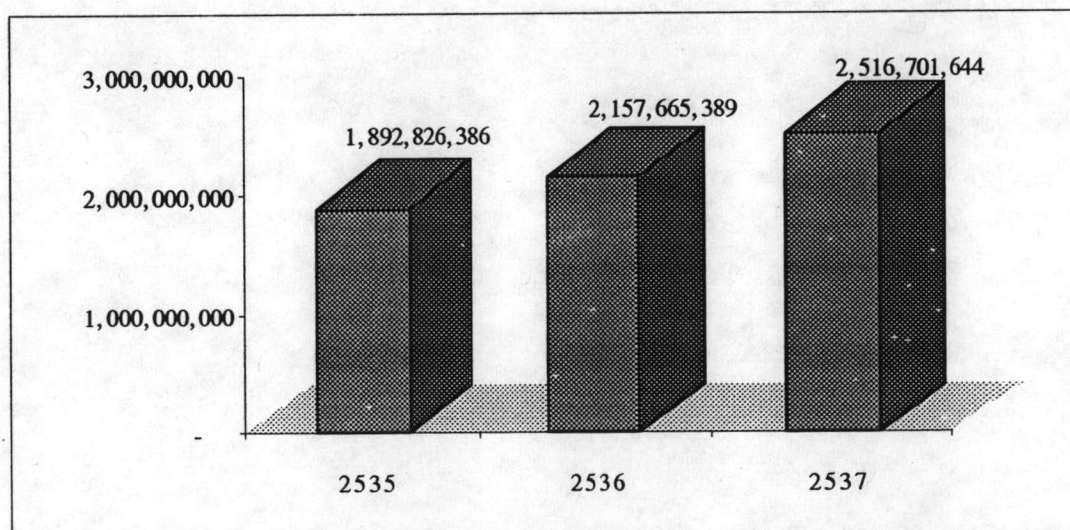
หน่วย : บาท

ปี	2535	2536	2537
เบี้ยประกันอสังหาริมทรัพย์	1,892,826,386	2,157,665,389	2,516,701,664
จำนวนทุนประกันภัย	885,493,995,152	1,017,860,252,692	1,194,992,016,448
จำนวนกรมธรรม์	533,479	570,566	603,371
ความเสียหายที่เกิดขึ้น	1,025,368,075	665,933,305	285,929,527
อัตราความเสียหาย	54.17%	30.86%	11.36%

จากตารางที่ 1.1 เป็นตารางแสดงผลการรับประกันอสังหาริมทรัพย์ในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2537 พบว่าจำนวนเบี้ยประกันอสังหาริมทรัพย์ จำนวนทุนประกันภัย และจำนวนกรมธรรม์มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแสดงถึงแนวโน้มของการประกันอสังหาริมทรัพย์ที่จะขยายตัวเพิ่มขึ้นตามภาวะเศรษฐกิจ ส่วนความเสียหายที่เกิดขึ้นมีการแกว่งตัวอยู่บ้าง ไม่ขึ้นอยู่กับจำนวนเบี้ยประกันภัยที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้อัตราความเสียหายลดลงในช่วงปี พ.ศ. 2536 - 2537 ลดลงเนื่องจากจำนวนเบี้ยประกันอสังหาริมทรัพย์เพิ่มขึ้นแต่ความเสียหายที่เกิดขึ้นลดลง ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะในขอบเขตที่ทำการวิจัยนี้เท่านั้น ไม่ได้หมายความว่ารวมถึงการรับประกันภัยทั้งหมดทั้งประเทศ

ภาพที่ 1.1 กราฟแสดงเบี้ยประกันอสังหาริมทรัพย์ในเขตกรุงเทพมหานคร
ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2537

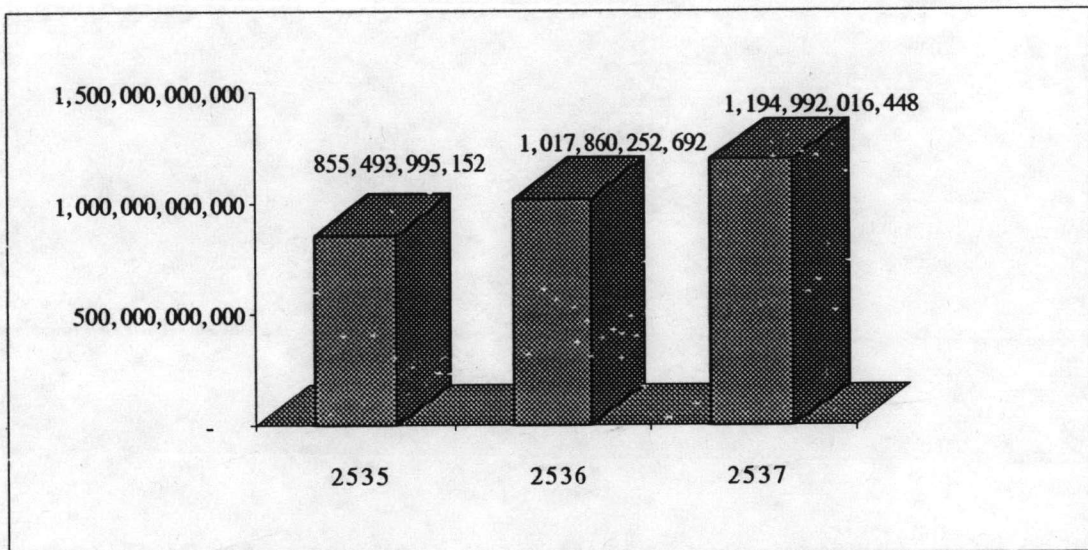
หน่วย : บาท

จากภาพที่ 1.1 แสดงถึงจำนวนเบี้ยประกันอัคคีในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ามีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปีพ.ศ. 2535 มีเบี้ยประกันภัยประมาณ 1,893 ล้านบาท ในปีพ.ศ. 2536 มีเบี้ยประกันภัยประมาณ 2,158 ล้านบาท ขยายตัวเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 14.0 เมื่อเทียบกับปีพ.ศ. 2535 และในปีพ.ศ. 2537 มีเบี้ยประกันภัยประมาณ 2,517 ล้านบาท ขยายตัวเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 16.6 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2536

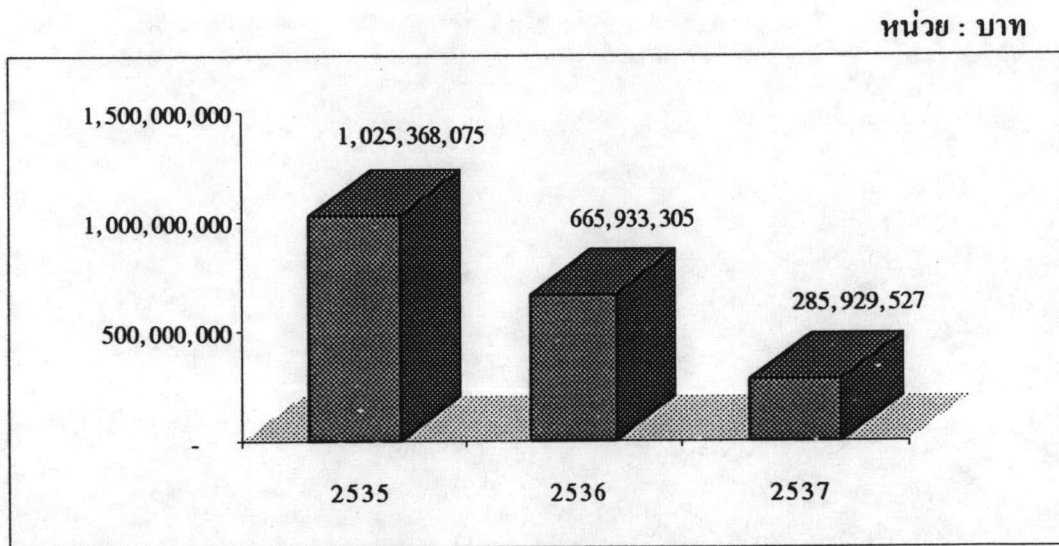
ภาพที่ 1.2 กราฟแสดงจำนวนทุนประกันอัคคีภัยในเขตกรุงเทพมหานคร
ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2537

หน่วย : บาท

จากภาพที่ 1.2 แสดงถึงจำนวนทุนประกันอัคคีภัยในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ามีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง โดยในปีพ.ศ. 2535 มีจำนวนทุนประกันภัยประมาณ 855,494 ล้านบาท ในปีพ.ศ. 2536 มีจำนวนทุนประกันภัยประมาณ 1,017,860 ล้านบาท ขยายตัวเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 19.0 เมื่อเทียบกับปีพ.ศ. 2535 และในปีพ.ศ. 2537 มีจำนวนทุนประกันภัยประมาณ 1,194,992 ล้านบาท ขยายตัวเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 17.4 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2536 ซึ่งมีการขยายตัวเป็นไปในลักษณะเดียวกับการขยายตัวของจำนวนเบี้ยประกันอัคคีภัยรับ

ภาพที่ 1.3 กราฟแสดงความเสียหายที่เกิดขึ้นของการรับประกันอัคคีภัยรับในเขตกรุงเทพมหานคร
ระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2537

จากภาพที่ 1.3 แสดงถึงจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรับประกันอัคคีภัย ในเขต กรุงเทพมหานคร พบว่ามีการขยายตัวลดลง โดยในปีพ.ศ. 2535 มีจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นประมาณ 1,025 ล้านบาท ในปีพ.ศ. 2536 มีจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นประมาณ 666 ล้านบาท ขยายตัวลดลงประมาณร้อยละ 35.0 เมื่อเทียบกับปีพ.ศ. 2535 และในปีพ.ศ. 2537 มีจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นประมาณ 286 ล้านบาท ขยายตัวลดลงประมาณร้อยละ 57.1 เมื่อเทียบกับปี พ.ศ. 2536 ซึ่งมีการขยายตัวนี้เป็นลักษณะเฉพาะในขอบเขตที่ทำการวิจัยนี้เท่านั้น อาจจะมีสาเหตุอื่นซึ่งทำให้การขยายตัวของความเสียหายไม่เป็นไปในลักษณะเดียวกันกับการขยายตัวของจำนวนเบี้ยประกัน อัคคีภัยรับ และจำนวนทุนประกันภัย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยที่มีต่อการคิดเบี้ยประกันอัคคีภัย
2. เพื่อหาพิกัดอัตราเบี้ยประกันอัคคีภัยที่เหมาะสม

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลการรับประกันอัคคีภัยและการจ่ายค่าสินไหมทดแทน ในเขตกรุงเทพมหานคร ในระหว่างปี 2535-2537 ของบริษัทประกันรับประกันวินาศภัยหลายบริษัท

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

1. เบี้ยประกันภัยที่แท้จริง (Pure Premium) มีความแตกต่างกันในแต่ละรหัสภัยตัวเอง (Occupancy)
2. มีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน 1 ครั้งต่อ 1 กรมธรรม์

1.5 คำจำกัดความ

1. ปีที่รับประกันภัย (UNDERWRITING YEAR) หมายถึง ปีที่มีการรับประกันภัย ซึ่งในการวิจัยนี้ใช้ปี พ.ศ. 2535 - 2537
2. เบี้ยประกันภัย (PREMIUM) หมายถึง เบี้ยประกันภัยที่รับที่เกิดขึ้น
3. ค่าสินไหมทดแทน (CLAIMS) หมายถึง จำนวนเงินที่ผู้รับประกันภัยจ่ายจริงให้แก่ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ เมื่อเกิดความเสียหายจากสัญญาประกันภัย
4. จำนวนทุนประกัน (SUM INSURED) หมายถึง จำนวนเงินที่ผู้รับประกันภัยสัญญาว่าจะจ่ายให้ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ เมื่อเกิดความเสียหายจากสัญญาประกันภัย โดยไม่เกินจำนวนที่ระบุไว้ในสัญญาประกันภัย
5. จำนวนกรมธรรม์ (NUMBER OF POLICIES) หมายถึง จำนวนกรมธรรม์ที่เกิดขึ้นจากการรับประกันภัย ภายใต้ขอบเขตของการวิจัยนี้
6. รหัสลักษณะภัย (OCCUPANCY) หมายถึง รหัสที่บอกลักษณะการใช้สิ่งปลูกสร้างนั้น เช่น รหัสลักษณะภัย 1072 ร้านอาหาร รหัสลักษณะภัย 1006 โกดังหรือคลังสินค้าขายส่ง เก็บสินค้าไม่มีอันตราย เป็นต้น
7. ลำดับชั้นของสิ่งปลูกสร้าง (CLASS) หมายถึง ลักษณะโครงสร้างของสิ่งปลูกสร้างแยกเป็น 6 ลำดับชั้น ลำดับชั้นของสิ่งปลูกสร้างได้กำหนดไว้ดังนี้
 - 7.1 สิ่งปลูกสร้างชั้นเยี่ยม
 - 7.1.1 กำแพงด้านนอก และกำแพงด้านในทั้งหมดต้องทำด้วยอิฐเผา หรือหิน หรือคอนกรีตซึ่งไม่มีไม้หรือวัสดุอื่นที่ติดไฟได้ เว้นแต่ใช้เป็นประตู หน้าต่างและบันได
 - 7.1.2 หลังคาทำด้วยคอนกรีต หรือกระเบื้อง หรือหินชนวน หรือโลหะ และโครงเป็นคอนกรีตหรือเหล็กกล้า
 - 7.1.3 เสาทำด้วยคอนกรีตหรือโลหะ
 - 7.1.4 พื้นเป็นคอนกรีตหรือโลหะ จะใช้วัสดุอื่นๆ ปูทับพื้นดังกล่าวนั้นก็
 - 7.2 สิ่งปลูกสร้างชั้นพิเศษ

- สิ่งปลูกสร้างชั้นพิเศษต้องมีลักษณะตามข้อ 1) ข้อ 2) และข้อ 3) ของสิ่งปลูกสร้างชั้นเยี่ยม

7.3 สิ่งปลูกสร้างชั้น 1

7.3.1 กำแพงด้านนอกทำด้วยอิฐเผา หรือหิน หรือคอนกรีต หรือแผ่นหินชนวนซึ่งมีไม้หรือวัสดุอื่นที่ติดไฟไม่เกินเนื้อที่ฝาผนัง 1 ด้านสำหรับตึกแถวและไม้เกิน 20% สำหรับสิ่งปลูกสร้างอื่นๆ เว้นแต่จะใช้เป็นประตูและหน้าต่าง

7.3.2 หลังคามุงกระเบื้อง หรือหินชนวน หรือแผ่นโลหะ หรือกระเบื้องไม้ และโครงไม้

7.3.3 พื้นไม้

- หรือสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะโปร่ง มีหลังคาสังกะสี หรือกระเบื้องโครงโลหะ หรือคอนกรีตและเสาเป็นโลหะหรือคอนกรีตให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 1 ได้

- หรือสิ่งปลูกสร้างทำด้วยโลหะหรือวัสดุทนไฟ โครงสร้างและเสาทำด้วยโลหะ หรือคอนกรีตหลังคามุงโลหะหรือกระเบื้อง ให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 1 ได้

7.4 สิ่งปลูกสร้างชั้น 2

7.4.1 กำแพงด้านนอกทั้งหมด ทำด้วยอิฐเผา หรือหิน หรือคอนกรีตอย่างน้อย 50% หลังจากหักพื้นที่ของประตูและหน้าต่างแล้ว

7.4.2 หลังคามุงด้วยกระเบื้อง หรือหินชนวน หรือแผ่นโลหะ หรือกระเบื้องไม้และโครงไม้

- หรือสิ่งปลูกสร้างโปร่งมีเสาไม้ หลังคามุงกระเบื้อง หรือหินชนวนหรือแผ่นโลหะ ให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 2 ได้

- หรือสิ่งปลูกสร้างทำด้วยแผ่นโลหะ หรือวัสดุทนไฟ โครงสร้างและเสาทำด้วยไม้ หลังคามุงด้วยแผ่นโลหะหรือกระเบื้อง ให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 2 ได้

- หรือสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะโปร่ง มีหลังคาผ้าใบหรือพลาสติก โครงหลังคาโลหะ และเสาเป็นโลหะให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 2 ได้

7.5 สิ่งปลูกสร้างชั้น 3

- สิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะโปร่ง มีหลังคาผ้าใบหรือพลาสติก โครงหลังคาไม้ และเสาเป็นไม้หรือโลหะ หรือ โครงหลังคาเป็นโลหะและเสาเป็นไม้ ให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 3

- สิ่งปลูกสร้างที่ไม่มีลักษณะตามกำหนดไว้ ในสิ่งปลูกสร้างชั้นเยี่ยม ชั้นพิเศษ ชั้น 1 ชั้น 2 และชั้น 4 ให้ถือเป็นสิ่งปลูกสร้างชั้น 3

7.6 สิ่งปลูกสร้างชั้น 4

- สิ่งปลูกสร้างที่มีบางส่วน หรือทั้งหมดทำด้วยใบจาก หรือวัสดุคล้ายคลึงกัน

8. รหัสภัยโดดเดี่ยวหรือไม่เป็นภัยโดดเดี่ยว (ISOLATED RISKS OR NON-ISLATED RISKS ,IR OR NON-IR)

สิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะของภัยเป็น โดดเดี่ยวเป็นดังนี้

8.1 ระยะระหว่างสิ่งปลูกสร้างชั้นเชื่อมหรือชั้นพิเศษหรือชั้น 1 ต่อสิ่งปลูกสร้างชั้นเชื่อมชั้นพิเศษหรือชั้น 1 ต้องมีบริเวณรัศมีห่างจากผนังด้านนอกของสิ่งปลูกสร้างไม่น้อยกว่า 10 เมตร

8.2 นอกจากกรณีที่ได้กล่าวในข้อ ก.ต้องมีบริเวณรัศมีห่างจากผนังด้านนอกของสิ่งปลูกสร้างนั้นไม่น้อยกว่า 20 เมตร

9. รหัสภัยนอก (XRISK) หมายถึง รหัสภัยที่บอกถึงเขตอันตรายที่สิ่งปลูกสร้างนั้นตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 4 ประเภท

9.1 สิ่งปลูกสร้างที่เป็นภัยโดดเดี่ยว

9.2 สิ่งปลูกสร้างที่ไม่เป็นภัยโดดเดี่ยวอยู่ในเขตอันตรายทั่วไป

9.3 สิ่งปลูกสร้างที่ไม่เป็นภัยโดดเดี่ยวอยู่ในเขตอันตรายชั้น ก. ได้แก่บล็อก 232B 301B 302C 303B 303C 305B 310F 707A 429B 432D 513B 601B 627D 633B 713C 718N

9.4 สิ่งปลูกสร้างที่ไม่เป็นภัยโดดเดี่ยวอยู่ในเขตอันตรายชั้น ข. ได้แก่บล็อก 514B 633A 713B

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงอิทธิพลที่มีผลต่อการคิดเบี้ยประกันอัคคีภัย
2. เพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ในการพิจารณาปรับพิค้อตราเบี้ยประกันอัคคีภัยให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อกระตุ้นให้มีการศึกษา วิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับการประกันภัยในเชิงประยุกต์มากขึ้น